Ч. 167 (961). Львів, пятниця 26. липня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Виміна ратифікаційних нот між Німеччиною а Україною.

Відень, 24 липня. Українське пресове бюро доносить: Сьогодня відбула ся з поручения правительств Німечини і України між заступником німецької держави радником посольства князем Вільгельмом Штольберг-Вернігероде і заступником української держави Вячеславом Липинським виміна ратифікаційних нот берестейського договору.

Становище У. П. Р.

Українське пресове бюро доносить: „Українська Парляментарна Репрезентація“ мала передше намір голосувати за обговоренєм на тайнім засіданю найновійших подій на полудново-західнім фронті. Вважаючи однак на змінене в міжчасі положенє, а особливо з огляду на іменованє міністром-президентом Гуссарека, до якого Українці в наслідок його становища свого часу в питаню календарової реформи епископа Хомишина і знесеня кирилиці, мають найглибше недовірє, У. П. Р. змінила се рішенє і голосувала сьогодня проти тайних заяв на засіданю“.

Львів 24. VII. 1918.

Події останніх днів ще раз провірили і потвердили гумористичну правду, що при третім поділі Польщі дісталась... Австрія під власть і пановане галицьких Поляків. Що правда, стан той став проявлятись у всій своїй силі щойно від 1867 року, і з того часу він триває безперервно по нинїшний день.

Як рефрен з Уайльдової трагедії повторювало „Коло польське“ через кілька послідних неділь у всїх своїх звідомленях, постановах і заявах: Домагаємо ся голови Зайдлєра. Польське парляментарне представництво присягало ся на свою політичну чесноту, на історією усвячену традицію, на довголітню вірну службу, що з хвиленю усуненя ненависного президента міністрів, воно знов відновить свої любовні зносини з придунайською монархією, знов стане для неї найпевнїйшим філяром, на який зможе спертись зовнішними і внутрішними подіями притомлена держава Габсбургів.

Польська рішучість мала й сим разом всякі признаки вимушеня, такого самого як недавно, в лютім с. р.

І становище „польського кола“ не повинно було бути для (тямущих!) правлячих кругів несподіванкою. Від де-якого часу се теж традиція польських послів „ставати дуба“ перед ухваленєм державних конечностий і торгувати ся з правительством. Пригадуємо хотьби місяць лютий 1918 р. І тоді становище Поляків витворило в раді державній подібне положенє, як перед димісією Зайдлєра. І тоді зусиля Зайдлєра, щоби обезпечити правительству більшість, потрібну до ухваленя буджету, розбивались довгий час о опір „польського кола“. Тоді Поляки були „вражені“ питанєм Холмщини, тому й відгрожували ся, що не ухвалять правительству ні буджету, ні навіть двомісячної буджетової провізорії. Тоді то в наслідок становища „Кола польського“ та Чехів і південних Славян, Зайдлєр зі своїм кабінетом подав ся був до димісії. Та цісар димісії не приняв. Президент міністрів підняв на ново переговори з Поляками і за дорогу ціну насильства доконаного на українських землях Холмщини, вдалось правительству приєднати загніваних Поляків та наклонити їх вийти зі салї в часї голосованя.

Таким чином і ухвалено буджет. Др Зайдлєр дістав тоді брилянти до великого хреста ордеру св. Стефана, а Поляки дістали за те право на польонізацію Холмщини... Значить: за усмирене польського гніву заплатив український нарід.

В червни опинилось австрійське правительство знов в скрутнім положеню. Др Зайдлєр, почуваючи неможність скласти більшість, звернув ся ще раз до цїсаря з предложенєм на своє уступленє, та й сим разом цїсар Карло по пяти днях надуми не прихилив ся до просьби. А тимчасом перед Зайдлєром копичились трудности з боку Поляків, що, подразнені берестейським договором і додатковим укладом, відбираючим їм надію на дальше пановане у східній Галичині, йшли дальше в своїй ворожнечі та станули в боєві ряди разом з Чехами... Покликуючись на памятні „краківські ухвали“, виповіли вони Зайдлєрови війну на смерть і житє.

І ось недавно, коли події в буджетовій комісії виявили, що правительство Зайдлєра не здобуде більшости, згодив ся монарх на уступленє Зайдлєра; значить: Поляки звалили правительство Зайдлєра. Свій акт вимушеня уважають вони нині „donioslem zwycięstwem“ політики польського кола, причім польська преса трубить на все горло, що „про сю побіду рішали не лиш цифрові моменти, але також піввікова традиція опори держави на Поляках і згляди заграничної політики“, після якої Австрія потребує Польщи як „пшедмуржа“ проти панслявізму, а також як „дефензивного крила“ проти всенїмецького імперіялїзму.

Здавалоби ся, що Австрія, йдучи під диктат Поляків, з хвилею усуненя Зайдлєра — має Поляків за собою. Та діло представляє ся инакше. Коли ходило о вимушенє — тоді волю „Польського кола“ представляла його президія з Тертїлем на чолї. Коли вимушенє повело ся і треба приняти на себе і виконати деякі зобовязаня — „Коло“ розлїтаєть ся... Виявляєть ся, що в ньому нема солїдарности і однодушности. Доказом на те є заховане польських послів в справі внесеня Чехів, щоби Зайдлєра і Тогебурга поставити в стан обжалованя.

Парляментарна комісія Кола польського рішила, щоби члени Кола голосували проти внесеня Странського, Тертіль подав се рішенє до відома президента міністрів, а тимчасом Коло польське по широкій дебаті над сею справою, не рішило її оконечно і на ділї велика частина членів Кола польського з віцепрезесом Кендзьором голосували за внесенєм Странського, котрий на вступі своєї промови сказав, що Чехи таку Австрію (якою її представив Странський) будуть поборювати і розбивати!

Що велика часть Поляків має такі наміри, про се говорить субтельно навіть сам дуже здержливий краківський „Czas“: „Песимізм — каже краківський дневник у своїй передовиці (ч. 316), голошений Вшехполяками, що даремні є зусиля підпомагати Австрію в її повороті на шлях передвоєнної політики і що радше треба єднатись з тими що хотять знищити державне становище Австрії є передвчасний і хибний“. Значить: серед польської суспільности в Австрії є думка розбити Австрію, є такий „песимізм“, лиш „Czas“ уважає його покищо „передвчасним“.

Щож отже принесла Австрії жертва зложена Полякам? Лиш погіршенє положеня і більше замотанє парляментарних відносин. Хиба лиш короткозорість і нерозум могли закрити перед міродатними чинниками факт, що головою Зайдлєра не куплять польської любови, бо велика часть Кола, так само як і польської суспільности є засадничо проти австрійського правительства, а ті, що онодї переговорювали з правительством, не мають в Колї більшости. Та-ж прецїнь і внесенє, щоби взагалї переговорювати з Гуссареком перейшло лиш незначною більшостю голосів.

Яке буде дальше поведенє Поляків, доволї пророчисто говорить про те „Czas“. Він не думає бавитись в сантіменти. Атже лиш „clara pacta claros faciunt amicos“. Тож „Czas“ з гори остерігає правительство, що як воно хоче зберегти своє великодержавне становище, як хоче мати в Раді більшість, а в тій більшости Поляків — то до того потрібна зміна загального політичного напряму“.

Значить: цїсар Карло, по думцї „Czas-y“, не конче щасливо стилїзував своє письмо до

Забирають українську землю!

„Gazeta wieczorna“ з дня 24. липня приносить слїдуючу новинку: О викуп панства Бродів. Вчера у воєнній торговельній централї в Кракові, під проводом президента міста Кракова Федоровича, відбуло ся засїданє при участи представників краєвого бан-

ку і банку промислового, на котрім обговорювано справу приступленя до викупу панства Бродів, числячого 40 тисяч морґів з німецьких рук. Великий сей шмат „польської“ землї дістав ся в дорозї продажи до німецьких рук через попередного властителя п. Шмідта. Тепер удало ся викупити сю землю, а справу фінансував промисловий банк. На вчорайшім засїданю рішено оконечно приступити до купна Бродів.

Недавно в статї „Земля для народа“ звертали ми увагу нашої суспільности на те, що Поляки докладають всїх зусиль, щоби викупити у Східній Галичинї українську землю і віддати її в посїданє і на вічну власність польській людности. Замітили ми також, що польські інституції фінансові акцію сю попирають зі всею силою. Новинка львівської польської часописи потверджує наше донесенє. Польська консорція банків приступає до купна дібр Бродів. До консорції сеї належать також краєвий банк й причасна є і воєнна торговельна централя. Ініціятором сеї земельно-фінансової операції є промисловий банк. Приватним польським інституціям ідуть на поміч інституції автономічні краєві, яким є краєвий банк і воєнні державні інституції, як воєнна торговельна централя. На польськім брідськім інтересї з українською землею маємо найкрасший примір, для чого Полякам потрібна є „єднїсть“ краю. За публичні, краєві, отже також і українські гроші викуповує ся українську землю, іменує ся її „польською“ землею і призначує ся на парцеляцію між польське населенє, головно зі західної Галичини. Галицький польський уряд переводить кольонїзацію Галичини на більшу міру, як се роблять Німцї в Прусах. Який крик підносять з сего приводу Поляки на всїх областях польської землї і закладають протест перед цїлим культурним світом. У нас в Галичинї переводить ся польську кольонїзацію по тихо, тайком. Про се мабуть нїчого не знають навіть український член краєвого видїлу і український член дирекції краєвого банку, про польську кольонїзацію мовчить наше парляментарне представництво, мовчить цїлий народ.

Замітно є, що в польській кольонїзації української землї причасна є державна воєнна інституція, а саме воєнна торговельна централя. Держава засягає міліярдові позички і велику їх частину відступає на цїли, звязані з війною і на відбудову знищених війною країв, а передовсїм Галичини. Сотки сих мільйонів і міліярдів корон захарапчують Поляки для себе, бо вони орудують сими міліярдами. Гроший сих уживає ся також на польську кольонїзацію української землї. Чи на се давав український народ гроші на позичку, щоби йому відбирати за них землю і давати її Мазурам? Чи український народ буде сплачувати державні довги, при помочи яких йому забрано землю і зроблено його сільським малоземельним пролетарем?

Так бути не може. Український народ протестує рішучо, щоби українську землю заселювати чужинцями, а він сам щоби остав ся без землї. Кольонїзуючи українську землю, Поляки ще й глузують собі з Українців. Коли на послїднім засїданю палати панів підніс барон Пленер думку про аґрарну реформу у Східній Галичинї через парцеляцію між тутешнє населенє лятіфундій, щоби в сей спосіб запобігти соціяльним небезпеченствам еміґрації і створити здорову селянську клясу, то краківський „Czas“ назвав за се Пленера аґрарним доктринером і невіжею та поучує Пленера — що „український народ є політично невироблений і у него радикально-фантастична політика мусить завсїгди взяти гору над реальною і поміркованою політикою“. Поляки видирають українському народови землю і лають його ще до сего. Мазурам віддає ся одним махом 40 тисяч морґів української землї, а для українських „хлопів“ культурні Поляки ласкаво вказують „культурні“ „аґрарні“ реформи, як комасацію, меліорацію, право спадкове, піднесенє продукції і т. п.

Польській кольонїзаційній роботї у Східній Галичинї треба покласти кінець. Українська Парляментарна Репрезентація в перше мусить в парляментарній дорозї супротивити ся, щоби добра брідські дістали ся в руки мазурських кольоністів. Їх належить розпарцелювати під контролею держави і при співучасти українських парцеляційних інституцій між місцеве населенє. Мусить ся також припинити польські кольонїзаційні наміри краєвого банку і воєнної торговельної централї. Девізом нашим мусить бути: Українська земля для Українців.

Політична кріза.

Відень, 24 липня.

Гуссарек президентом мінїстрів.

Цїсар іменував бувшого мінїстра просвіти барона дра Гусарека президентом мінїстрів.

Австрійський курс.

Барон Гусарек приняв нинї перед полуднем віденського кореспондента будапештенського „Az Ujsag“. На запитанє, як собі бар. Гусарек уявляє теперішнє положенє, відповів він: „Найважнїйшою задачею нового правительства буде запевнити державі покритє державних конечностий, а саме перевести буджетову провізорію і ухваленє кредитів. — Дальшим змаганем правительства буде завести в державі внутрішний мир, бо від внутрішної полїтики зависить також зовнїшна полїтика Австрії“.

На запитанє, чи барон Гусарек буде придержувати ся зайдлерівського нїм. курсу, відповів президент мінїстрів: „Під нїм. курсом я розумію австр. курс. Він запевнить державне житє Австрії і не нарушить мира між її народами. Домаганє Нїмців є не лише домаганем нїм. народу, але також держави, так само, як мадярські домаганя на Угорщинї є державною конечністю Угорщини.“

Становище партій.

Чехи, полудневі Славяни і соц.-демократи стоять до нового правительства в опозиції.

Христ.-суспільний клюб відносить ся до кабінету Гусарека з великою резервою. Союз нїм. націон. партій по причинї іменованя Гусарека президентом мінїстрів роздвоїв ся. — Нїм. радикали і ґрупа Панца не видить в іменованю Гусарека запоруки, що буде додержаний зайдлерівський курс, тому посли тих ґруп в числї 27 правдоподібно приступлять до опозиції. Більшість нїмецького союза, а саме нїм.-націон. партія, нїм.-націон. звязок і нїм. аґрарна партія заявили, що не можуть попирати кабінету Гусарека з полїтичних зглядів.

Сї послїдні нїмецькі партії настають на те, щоби зайдлерівський курс був додержаний, щоби заключено як найтїснїйший господарський союз з Нїмеччиною з поминенем других питань — а саме австро-польської розвязки, та щоби подїл на округи в Чехах був додержаний.

На се мусить дати Нїмцям запоруку новий президент.

Що Гусарек обіцяв Полякам?

На повнім засїданю „Польського кола“ здав предсїдатель д-р Тертіль звіт з переговорів з бароном Гусареком. Після довгої дискусії принято звіт до відома і поручено президії „кола“ донести Гусарекови, що „коло“ на підставі договору з Гусареком буде голосувати за місячною буджетовою провізорією.

Гусарек мав дати Полякам приреченє, що не прийде до подїлу Галичини.

Українцї в опозиції.

Українська Парляментарна Репрезентація рішила голосувати проти буджетової провізорії.

Парляментарне положенє.

Парляментарне положенє не зовсїм яснє. Правдоподібно опозиційні партії через ухиленє від голосованя уможливлять ухваленє буджету і кредитів.

Голосованє відбуде ся найпізнїйше в суботу і сим покінчить ся лїтна парляментарна сесія.

Новий кабінет.

В склад нового кабінету війдуть майже всї давні мінїстри з виїмкою двох польських мінїстрів Твардовського і Цвіклїнського. Поляки мають „десиґнувати“ на мінїстеріяльні теки двох инших польських урядників.

З України.

Жиди на поміч Польщі.

Супроти близьких виборів на Холмщинї, польський комітет для виборів приєднав для своєї справи місцевих жидів, причім жиди відступили Полякам 18 мандатів, віддаючи 2 сіоністам а 12 жидам, які є „безумовно справі польській прихильні“. Лїсту має скласти польський виборчий комітет. Факт, що говорить за себе і є клясичним причинком до історії фальшованя всякої статистики.

Поляки торгують з Україною.

Польсько-російсько-українське товариство для торговельного обороту з Україною у Львові відбуло минулого тижня надзвичайне ґенеральне засїданє під проводом предсїдника дра Стесловича.

З приводу напливаючих зголошень з охотою приступити до товариства з боку кількох управ більших міст і численних торговельних і промислових фірм, ухвалено підвисшити основний капітал з 700 тисяч кор. на 1 міліон 500 тисяч.

Хлїбородна Україна є Канааном всяких ґешефтярів, тих самих, що насмішками, а то й наругою відвертають очі світа від дійсного стану річи і вмовляють в нього собачим язиком, що нема що брати з України, що вона не додержує умов...

Цинїзм чи атрофія всякої моралї?

Подяка мінїстра освіти приват-доценту I. I. Огієнкови.

Мінїстер освіти, обзнакомившись з тим як стоїть справа про відкритє Українського університету в Камянцї на Подїлю, а також на скільки прикладено особистої енерґії, з об. ректора Камянецького університета, прив. доц. Київського університета I. I. Огієнком в справі поліпшеня та найскорійшого переведеня справи про відкритє державного університету в Камянцї на Подїлю, висловив в окремому листї свою щиру подяку прив. доц. Огієнку за його непохитну працю на користь висшої української школи. („Відродження“ з 18. VII.).

З боєвих фронтів.

Відень, 24. липня. Урядово. На італїйськім фронтї не було вчера замітної боєвої дїяльности.

На албанськім теренї наші славні війська перемогли зусиля ворога, справлені проти наших лїній в відтинку Devoli.

Берлїн. Урядово. Замітна дїяльність боєва на північ від Lys, під Arras і Albert. На західнім березї Аври Французи посунули ся в місцевих наступах і переходово добили ся аж до Аври. Наш протинаступ привернув давний стан річи. Вечером відперто частинні випади ворога, які виходили з Mailly і з областий на північ від сего місця. Між Есною і Марною ворог довів вчера раньком нові дивізії і продовжав свої масові наступи.

Війська ґен. Бема відбили кілька разів обновлюваний натиск ворога, Французи і Американцї знов потерпіли нечувані втрати. Між Mohaut і Harteenes ворог наступав пять

разів без успіху. По обох боках Ville Montoire зискав хвилево дещо терену; наш противнаступ відкинув його назад аж за його початкові лінії. Ми відобрали ворогови Ville Montoire, і сей острілюваний в густих купах нашими гарматами відпливав геть.

На північ від Ourcq наш огонь розбив натиск ворога. Панцирні самоходи, які пробили ся через наші лінії ми знищили пальбою. Піхоту, що наспівала в слід за ними, відперто.

Війська, які бороли ся між Ourcq а Марною відперли сильні наступи ворога переважно уже перед своїми лініями. З горбів на півн. схід від Roucourt і ліса Chatelet ми відперли ворога противнаступом.

По полудни були вже лиш сутички місцеві, у яких ворога відперто.

На полудневий схід від Reims тревали далі тяжкі бої. Між Марною а Ардрою ворог двигав ся кілька разів безуспішно до нарсильних частинних ударів. На північ від Ардри Французи кинули в бій крім військ білих і чорних також Італійців і Анґлійців. Наступи Італійців, в яких ми успішно вдарили, тільки дуже слабо розвинули ся. Також Французів і Анґлійців ми відперли противнаступами по завзятій в чисельних місцях обороні.

На престолі царів.

Престол російських царів, се демонічно приманчиве і таксамо безнадійно трудне із-за двох собі протилежних соціяльних стихій місце володіня над московськими ставниками прастарої дворянщини, з усіма її розкошами на зверх, над українським Канааном, земельними скарбами Уралю і чаруючою красою Крима, — не було нікому вистелене рожами. Кривава фатальність клала тут своє тавро на молоді голови російських помазанників і вінчальні серпанки цариць, а від коли засів там чергою дім Романових, володарі Росії кінчили житє здебільша насильною смертю, як жертви терору, котрий викохали самі своїм ганебним режімом, що мав за основу гіпокризію і зраду. Останні століття принесли цілу низку таких убийств. Іван VI. володів всього один рік, 1740—1741. Дня 5. грудня 1741 р. скинула його з влади цариця Єлисавета, донька Петра І., а в 1764 р. його замордовано. Петро III., приклонник Німеччини і Катерини з дому Ангальт-Цербст зістав увязнений в 1752 р. в Ораненбавмі, а Катерина виступила на чолі ґвардії в Петрограді як самовладна володарка Росії. Незабаром задушено царя Петра офіцирською лентою.

Сина Катерини II., Павла І. стрінула така сама судьба, що Петра III. Володів він Росією несповна рік і записав свою память жорстокістю і лютими випадами. В палатнім заговорі проти нього мав брати участь син його, Олександер І. Павла І. задушено його власною лентою.

Син Николая І., Олександер II. пав 13. марта 1881 р. жертвоюззговору революціоністів. В часі їзди в його повозку кинено бомбу, цар висів, розглядаючи ся за винуватцями, коли якийсь нужденно одітий мущина кинув йому під ноги другу бомбу. Після страшливої детонації доглянено царя мертвим з обома ногами відірваними, а побіч нього лежав також убитий молодий студент-заговірник, Гриневецький.

Николай II. декілька раз чудом спасав ся від смерти. Но вона його не минула, в неменше насильній формі як його попередників. Смерть ся прийшла несподівано і переходить глумливо-непомітно, викликавши лиш легкі филї на поверхні житя воюючої Европи, тоді, коли ще кілька літ тому, така подія, як велитенський обрив, кинений у глубінь булаб сколихнула людське море і визвала безліч відгуків і можливостий. Тепер — застрілено десь там коло Екатеринбурґа Николу Романова — і нічо більше. В души людській, зіпхненій на сам низ первобутнього стану ворухнеть ся дешеве почуте милосердя, останок передвоєнної лірики — позатім сторінка обернена і розділ — скінчений.

Письмо цісаря Карла до короля румунського.

Відень (ТКБ.)

З Гаґи доносять: Дневник „Evening Post“, який виходить в Новім Йорку оголошує текст приватного письма мнимо висланого від цісаря Карла до короля румунського Фердинанда, в другій половині лютого. Се письмо мало рішити становище Румунії в справі мира. Дневник доносить, що про зміст сього письма дізнав ся представник „Associated Pres“ в Яссах. В сім письмі, в дуже сердечний спосіб цісар Карло звертав увагу короля Фердинанда на небезпеку для держав монархічних, яка пливе від соціялістичної течії, від сходу. Цісар мав представляти в сім письмі наслідки болшевизму, колиб він поширив ся поза межі Росії. З сього приводу цісар мав заявити ся за злукою з Фердинандом і другими володарями Европи до боротьби проти анархії. Цісар мав також приречи, що на случай покиненя ним коаліції, Австро-Угорщина і Німечина дадуть йому поміч для удержаня престола.

Дальше висказував цісар погляд, що Румунія є опущена коаліцією і безсильною супроти сильних держав. Письмо се мало кінчити ся слідуючим висловом цісаря Карла: „Надійшов час, коли королї мусять держати ся разом“.

Донесенє се є у многих точках неправдиве. Цісар, прихиляючи ся до внесеня міністра заграничних справ ґр. Черніна в порозуміню з союзниками поручив в лютім с. р. одному австро-угорському офіцирови штабу, щоб королеви Румунії устно представив деякі відомости. В сій порі держави почвірного порозуміня заключили вже перемирє з Румунією, мировий договір з Україною був в головних чертах зладжений, а мирові переговори з Росією в повнім ході.

Висланий офіцир сповнив свою задачу в такий спосіб, що відомість призначену через цісаря для короля румунського устно подав до відома одного офіцира румунського, який мав довірє короля Фердинанда, щоб сього послідного про неї повідомити. Сї розмови, що дали привід до використаня події кореспондентом „Associated Press“ в Яссах, мали слідуючий зміст:

„Коли король Румунії зверне ся до осередних держав в цїли осягненя мира, не потребує боятися ся відмови. Мирові услівя, яких буде ся жадати від його краю, будуть почесні. Румунія може, не приймаючи на себе обовязку виступленя проти дотеперішних своїх союзників, заключити угоду з осередними державами в цїли спільного побороюваня небезпеки міжнародної революції і анархії. З такої евентуальної угоди не може однак для осередних держав виникнути обовязок уділеня помочі Румунії в ій бороґьбі проти Росії, тому, що вони не находять ся уже в воєнних відносинах до републики совітів“. Що дотичить стану посїданя Румунії, заміґнув висланий австро-угорський офіцир, що в сім положеню річий не можна робити ніяких приреченьі і що сю справу, як всї другі подробиці треба оставити нарадам повновласників. Австро-угорсьий офіцир, який подав сї відомости на місці до того призначенім, вважав свою задачу за сповнену. Як звісно, в коротці вже румунське правительство поручило подати до відома осередних держав, що бажає розпочати мирові переговори.

НОВИНКИ.

— Траґічна смерть Софії Галечко. З Надвірної наспіла сумна вістка, що б. хорунжий У. С. С. Софія Галечко погибла в филях Бистриці. Покійна, донька урядника, Українка по матери, скінчила ґімназію і студіювала фільозофію в Ґрацу, де її захопили воєнні кличі, а разом з ними ідея українського леґіону. Бажаючи як найкрасше послужити народній справі, молода, на вид утла, за се з сильно вкобразованою волею дівчина кинула всьо, для чого жила доси, до чого стреміла, і стає сїрим, невидним трудовиком в рядах українського леґіону. Перебуває 1914 р., пекло карпатської зимової кампанії, цілими тижнями на патрулях, серед гірських вертепів і снїгових завалищ, виснажена всякими найострійшими недостачами, дає високий примір з себе в сповнюваню обовязків, але не шукає розголосу, і все усуває в тінь свої духові вартости, свою безпретенсийну, як хрусталь чисту вдачу. Карпатська кампанія, неустрашима участь в боях принесли її воєнні відзначеня і степень хорунжого. В подільських боях пок. Галечко вела не один раз до штурму свою випробовану в відвазї і карности чету і були случаї, коли утле дївча ворожих штабовців брало в полон.

Розпорядженє міністерства війни, яке усувало з служби при леґіонах всї жінки, вона вважала для себе покривдженєм і до певної степени зневагою, до того-ж житє сказало своє слово... Приходило ся будувати на ново, серед обставин сьогоднишної хвилї, невзгодин родинних і недостач матеріяльних, тим більш доскульних, що покійна своїм вступленем до леґіону наче зірвала нитки в усім, що дотичило її як жінки.

В Покійній Софії тратить українське суспільство одну з найідейнійших своїх робітниць, якої імя не сміє піти в забутє. (К. Г.)

— Міська Рада шкільна окружна у Львові запрошує П. Т. Учительство міських шкіл у Львові, емеритів (ки), вдови по учителях і сироти (їх опікунів) на конференцію, яка відбуде ся дня 26-го липня 1918-го року (в пятницю) о годині 6-тій по полудни в ратушевій салї зі слїдуючим дневним порядком: 1) познакомленє зібраних з проєктом Шкільної краєвої Ради дотично основаня у Львові господарської учительської Спілки; 2) вибір по 3 членів до заряду і ради надзірної Спілки.

— Царська сїмя в монастирі. Після убийства царя його сїмя — як доносить „Народное Дѣло“ — зістала вивезена до верхотурканського монастиря.

— Демобілїзація річий. „Wiener Ztg.“ оголошує розпорядженє міністерства скарбу з 13-го с. м. о утвореню головного Заведеня для демобілїзації річий. В обем діланя сеї інституції входять всї звязані з демобілїзацією річий грошеві інтереси, прочислюваня, веденє евіденції, відтак їх провірюванє. Місцем осїдку є Відень. Інституція ся буде як купець запротоколована у віденськім торговельнім суді.

Держава дасть основний капітал і обійме обезпеку за зобовязаня. Головне заведенє для демобілїзації річий не є отже державною властю, але правною личністю. Першим завданем інституції є виданє орґанізаційних зарядженъ, потрібних для переведеня на гроші зайвих обстанов і воєнних матеріялів.

— Пожежа в Яричові старім. На днях мала місце грізна пожежа в Старім Яричові, жертвою якої впало 100 домів. Ратунок був утруднений через вибухи нагромаджених там деяких скількостий муніції. Погорільці опинили ся в страшних умовах. Поміч необходима.

— Подружє з любови. Із Швайцарії доносять, що 21-літний брат короля грецького Константина оженив ся в однім із швайцарських міст з вдовою по управителю металевих фабрик в Америці, панею Лєдс. Її перший чоловік помер 10 літ тому в Парижи наслідком операції і оставив ціле майно її і їх синови. Тим способом пані Лєдс, а теперішна княгиня грецька, внесла князеви Христофови 20 міліонів долярів приданого і сорокову весну житя...

— З Гуцульщини, пишуть нам: Дня 28 червня с. р. загостив посол др Кирило Трильовський, довго вижиданий своїми виборцями, вперве за чотиролїтний час війни до косівського повіту. Приїхав дійсно в добру пору, коли цілій Гуцульщині грозить марево голоду.

В забудованю Крицкалюка відбули ся збори, якими проводив Ганчук, селянин з Жабя, а секретарювали Яків Зазуляк, учитель

Василь Шкондеюк, матурист. Предсідатель, отвираючи збори згадав про смерть Юри Соломійчука-Юзенчука з Жаба.

Посол, забравши слово представив теперішнє положенє, а головну вагу звернув на апровізацію, бо се найбільше докучає Гуцулам. Промову посла перериваютъ жалі й нарікання слухачів, що нарід гине з голоду, а куплене за високу ціну збіже здирають з плечий. Вадячи невідрадні обставини, запропонував п. посол вислати депутацію до Відня, якаб удалась до міністра-вижнвленя, до президента-міністрів та до цїсаря, щоб їм засадничо представити наші гаразди.

По тім промовляли ріжні бесідники, які поставили слідуючі резолюції: 1. Домагаємось як найскоршого поділу Галичини. 2. Військові причинки повинні бути виплачувані по громадах. 3. Вдєднати позволенє купувати збіже на Україні. 4. Правительство приділить бодай один вагон кукурудзи для найбільше потребуючих. 5. Військові рекламації наших реміснинів повинні бути як найскорше залагоджені. 6. Здержати реквізицію худоби, яка в сім повіті є одинокім майном селян. 7. Жадаємо розвязаня всїх Централь. П. посол приймив всї резолюції до відома та обіцяв по силам старатись о їх виконанє. Голова філії „Сільс. Госп.“ п. Іван Устинович подякував п. послови за відвідини, по чім замкнено збори.

— Промоція на Дра прав п. Юліяна Комаринського, родом зі Старих Богородчан, надпоручника 8 полку тяжкої артилерії відбулась дня 24 липня 1918 на львівському університеті.

ПОМЕРЛИ.

† Стефцьо,

одинокий син Ірини з Кормошів і інж. Володимира Шухевичів помер 23. липня 1918. в Турю по тяжкій і довгій недузі у пятій весні житя. В. й. п.!

Похорони відбудуть ся в четвер 25 липня 1918 о год. 3. з пол. в Перемишли.

ОПОВІСТКИ.

Пятниця дня 26-го липня 1918.

Нині: 26-го липня: гр.-кат.: Собор Арх. Гавр., римо-кат.: Анни М. П. Д.

Завтра: 27-го липня: гр.-кат.: Акили і Онис., римо-кат.: Наталії д.

| Білети на концерт Ол. Носалевича і О. Біренької, що відбуде ся в суботу 3. серпня с. р. в салі муз. тов. ім. М. Лисенка у Львові, можна набувати від пятниці 26. с. м, в книгарні наук. тов. ім. Шевченка по ціні 8, 6, 5 і 4 К.

| Семинаристки пошукує свящ. Іларіон Лушпинський до науки 2 хлопців з І. і П. кл. шк. нар. від 1 серпня або вересня на цілий рік. Винагорода після умови, в зголошеню подати услівя. Соколів, п. Потік золотий коло Бучача. 232 6—7

| Фотографічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Групи розоруженої Німцами „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всїх членів делегацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

ОГОЛОШЕНЯ.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	У Львові:	В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
пів року	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
четверть року	12·— „	15·— „	В инших державах	84 фр.
місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К., в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольогія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Гольдмана Львів Сикст. 10